

שבת
שלום!

העלון מוקדש לע"נ
שמואל בן רחל ז"ל
יוסף בן מזל ז"ל

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד



קנאה חיובית

האדם הראשון צִוּהָ שלא לאכול מעץ הדעת. האשה נכשלה ואכלה מפריו ולמרות הציווי נתנה גם לבעלה לאכול ממנו. ואנו שואלים - מדוע האשה נתנה לבעלה לאכול מעץ הדעת??? אמרה האשה: אני אמות, והוא יתחתן עם אשה אחרת? בשום פנים ואופן לא!

מכאן אנו למדים שהאשה מקנאת לבעלה! קנאתה של האשה נובעת מתוקף תפקידה כשומרת של בעלה. בדרך כלל הגבר הוא 'שר החוץ' וחשוף לכל מיני פיתויים שמפריעים לחיי הנישואין. לכן, היא שמה לב לכל התנהגות מוזרה מצדו. אפשר לומר שגם כשהיא רחוקה ממנו - היא בעצם לידו! 'הצל' שלה מלווה אותו.

עצה טובה לגברים: במקום לתלות על המראה הפנורמית של הרכב פרסה של סוס, שן של שועל, נעל של תינוק וכו', כדאי שתתלו תמונה של האשה עם אצבע מאיימת ולכתוב מעליה: 'דע לפני מי אתה נוהג...' ומיד אתם מפסיקים לעשות שטויות.

גם כאן בענין הקנאה, האשה היא החומה של האיש שמגינה עליו מפני כל מיני 'רוחות רעות' שעלולות להדבק אליו בלי להרגיש. כעת אנו מבינים יותר טוב את מאמר חז"ל: 'כל השרוי בלא אשה ... שרוי בלא חומה'.

(מתוך הספר 'ביחד')



פרשת השבוע



מהו עול?

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול".

הקב"ה ציווה את בני ישראל לקחת פרה אדומה לגמרי כדי להטהר מטומאת מת. אחד מהתנאים כדי שפרה זו תהיה כשרה לטהרה הוא - "אשר לא עלה עליה עול". מהו עול? אמרו חז"ל - כל מה שהוא צורך הפרה אינו עול אבל מה שהוא לא לצורכה זהו עול. לדוגמא - אם הנחנו עליה חפץ כל שהוא, או נשאנו איתה משא לצורך האדם זהו עול ונפסלה הפרה לטהרה. אבל אם היה חורף והיה קר לה והנחנו עליה שמיכה כבידה כדי שנתחמם אין זה עול כיון שזה לצורכה ואינה נפסלת בכך.

נשליך הבנה זו לבני אדם. אם נאמר למישהו - קום תלבש לבוש ספורטיבי ותרץ 5 קילומטרים, ועכשיו! הדבר יראה לו כמשימה קשה מנשוא. הוא ירטון, יתרגז, וינסה להתחמק, וכל כך למה? מכיון שהוא מרגיש שהנחיתו עליו כזה עול שבכלל לא מתאים לו. אבל, אם אותו אדם ישב ויחשוב לעצמו שהוא כבר מתקשה לעלות מדרגות, והנשימות שלו כבדות, ושהוא חייב לעשות קצת כושר למען בריאותו, הוא יקום וילבש לבוש ספורטיבי וירץ 5 קילומטרים. ואפילו שזה יהיה קשה לו, הוא יחזור הביתה עם סיפוק ויחייך כל היום. מה קרה כאן? לפני יום כשאמרנו לו לרוץ הוא הרגיש עול נוראי. והיום כשהוא החליט היה לו קל והוא הרגיש גם סיפוק... זאת אומרת, כשמבינים שהדבר לטובתנו אין זה עול, אבל כשנדמה לנו שאין לנו מזה כל תועלת נהפך הדבר להיות קשה מנשוא.

כך הדבר גם בעול התורה והמצוות. הפרשה פתחה במילים: "זאת חוקת התורה..." כלומר גם לגבי התורה וקיום המצוות הדבר תלוי **בהסתכלות נכונה**. אם נחשוב שכל התורה והמצוות נתנו רק כדי להכביד עלינו, להגביל אותנו, ולהצר את צעדנו, הרי זה עול קשה מאד, והתוצאה - התחמקות ממצות מסוימות. מעדיפים לא לדעת הלכות מסוימות שלא יגבילו לנו אותנו וגם לפעמים לא מוצאים מתיקות בתורה. אבל אם נבין שכל העולם הזה נברא בשביל האדם והתורה היא הספר שנתן היוצר הכל כדי לדעת איך להתנהג בעולם הזה ולהוציא ממנו את המקסימום וליהנות בעולם הזה, אז נכיר בעובדה שאין **בזה עול בכלל** אלא לצורכנו הוא, ומעכשיו ואילך נקיים את התורה והמצוות מתוך שמחה, ואדרבה נרצה לדעת יותר ויותר מה כתוב בהוראותיו של הבורא לטוב לנו בעולם הזה והעולם הבא. כמו שכתוב במסכת אבות - "אם אתה עושה כן אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא".

תייר במונית ששכח איך אומרים בעברית 'הכותל המערבי' אומר לנהג "תביא אותי למקום שבו כל היהודים בוכים". "בהחלט" אמר הנהג והביא אותו ליד **משרדי מס- הכנסה...**

בדיחה



כשם שהשמן גנוז בתוך הזית, כך גנוזה התשובה בתוך העבירה.

פתגם השבוע





סגירות חלק ג'

או הבת, אם זה לקניות, סידורים, או סתם לאכול ביחד גלידה. לשבת איתו על ספסל בגן, גם זה יקרא "חברות". דבר נוסף שכדאי לאמץ בנושא בו אנו עסוקים - **לתת בילד אמון**. אם הוא מרגיש שהוא כל הזמן נחשד ובחזקת משקר וכל מה שהוא יספר לא יאמינו לו, אז התוצאה תהיה שהוא **יכסיק לספר**. לכן, כאשר שואלים אותו אם הוא הכין שיעורי בית והוא אמר - כן! אל תמשיכו לשאול אותו שוב ושוב את אותה השאלה, כי בזה אתם מדגישים לו שהוא לא דובר אמת. צריך להתייחס אל הילד **כאיש אמת** ולקבל את דבריו, ואפילו שאנחנו לא כל כך מאמינים לו נבדוק זאת בדרכים עקיפות, אבל בפניו צריך להדגיש שאנחנו מאמינים לו. כדאי גם לתת פרסים על אמירת אמת כדי ליצור אצלו את התחושה שמשתלם לומר את האמת. כך נוריד את החסימה של אי האמון והילד יפתח יותר לספר ולגלות לנו דברים חשובים שהיינו רוצים לדעת כדי לעזור לו ולכוון אותו.

ישנו פתרון נוסף כדי לפתוח ילדים סגורים או שנסגרו כתוצאה ממקרים מסוימים. צריך להעניק לילד **הרבה חום ואהבה**. ידוע שכאשר אדם רואה מולו מישהו קשוח, לא מחייך, ומדבר ביובש, הוא נסגר ולא רוצה לשתף אותו בכלום. לעומת זאת, כשעומד מולו אדם חייכן, סימפטי, ובעל מאור פנים, מיד הוא מתחבר אליו ומוכן לספר לו את הסודות הכי כמוסים שיש לו. חום ואהבה הם ממיסים. הילד מרגיש מוגן וחשוב בעיני ההורים וכשהם ישאלו אותו, מה עבר עליו במשך היום, או מה הוא מרגיש יהיה לו יותר קל לפתוח את ליבו. חום ואהבה לא מתבטא רק בחיבוקים ונשיקות אלא גם בהתחברות לילד, צריך להיות בשבילו כמו - אח גדול. לשוחח איתו לפעמים בשעה של שקט, לאכול איתו ביחד וגם להיות סבלן כלפיו כאשר הוא אומר או מראה לנו איזה דבר שהוא עושה או כתב. יציאה משותפת עם הבן

סיפור לשבת



נס משמיים

לנגד עיניו מתממשת הבטחת התורה הקדושה "וְיָצִיתִי אֶת־בְּרַכְתִּי לָכֶם בְּשָׂנְהָ הַשְּׁטִיתִי וְעָשֹׂת אֶת־הַתְּבוּאָה לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים". לאחר שסיימו המשגיחים את עבודת הקטיף ויידאו, שהחיטה יבשה למהדרין וארזזה עימם, עלו בסיפוק על רכבם וחזרו לירושלים.

עודם בדרך וטלפון נרגש מן החקלאי: "רבותי! אין לכם מושג איזה נס אירע לכם! כרבע שעה אחרי שהלכתם מכאן, נפלה פצצה בשטח השדה הפתוח, בדיוק היכן שהסתובבתם... לא זו בלבד שניצלתם, אלא בזכות כך שהחיטה נקצרה נמנעה שריפת ענק שהייתה אמורה להתלקח בשדה הבשל והמלא חיטים..."

יומיים לאחר מכן שמחו כל תושבי ישראל לשמוע את הבשורה הטובה, שלושה עשר מחבלים! אשר יצאו ממנהרה בשדות קיבוץ 'סופה' התגלו על ידי כוחות הביטחון. חלקם הגדול חוסל, וחלקם נמלטו חזרה למנהרה, שהופצצה שוב מהאוויר, ובכך סוכל הפיגוע.

התוכנית המקורית של המחבלים הייתה לצאת בשעות הבוקר המוקדמות (הם יצאו סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר) לתוך החיטים הגבוהות ואז ייצאו ממחבואם לתוך קיבוץ 'סופה' ויחטפו עימם מספר אזרחים רב ויהרגו ככל שיוכלו. אך כבר אמר החכם "רַבּוֹת מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ וְעֶצֶת ה' היא תְּקוּם".

ברגע שהם יצאו מן המנהרה, שאותה חפרו במשך זמן רב, גילו לתדהמתם, כי שדה החיטים אשר ביקשו למצוא מחסה בצילו נקצר לחלוטין! ולמעשה מקומם התגלה מיד.

את מצוות השמיטה שיקיימו ישראל ויזכו עקב כך לברכת שמים לא לקחו בחשבון... בורא העולם שיישב את תוכניותם. רק לדמיון איזה -אסון נמנע בתוך הקיבוץ מכמות עצומה כזו של מחבלים, המחזיקים כלי נשק רבים.

עד כמה עלינו להודות למי שאמר והיה העולם, על כל הנסים שעושה לעם ישראל. לא בכדי כותב דוד המלך ע"ה בתהלים: "אֲדַ אֲמַרוּ בְּגוֹיִם הַגְדִּיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם־אֱלֹהֵי". שכן אויביו זוממים ומתכננים יום ולילה כדי להוציא תוכניות כיצד לפגוע בנו, ואלמלא בורא העולם היו תוכניותיהם יוצאות לפועל חלילה. אנו כלל וכלל לא מודעים לכל התכנונים, ולמעשה רק בדיעבד לעיתים אנו מבינים, עד כמה גדולה יד ההשגחה.

בתאריך י"ט תמוז ה'תשע"ד במהלך מבצע 'צוק איתן' בקיבוץ 'סופה' נותרו לא מעט עיניים לחות מהתרגשות בשל הנסים הגדולים. אך בל נקדים את המאוחר. הכל החל כאשר ברחבי ארץ הקודש ירדו גשמים בתקופת חג השבועות. אין זה שכיח כלל ועיקר, ואף בשל עניין זה נוצר מצב, שמלאי החיטה שהיה בשדות והיה בשל דיו, מה שמוגדר בלשון ההלכה 'אינה צריכה לקרקע', נרטב ממי הגשמים וכבר לא יכול היה להיחשב כ'חיטה שמורה משעת קצירה', למהדרין בהלכות הפסח. משגיחי אחד הבד"צים יצאו ותרו ברחבי הארץ אחר מקום, שבו גדלה החיטה מאוחר יחסית, וכך לא נפסלה מהגשם. הבעיה הייתה כפולה, שכן השנה הבאה הינה שנת שמיטה, שבה לא חורשים ולא זורעים, מה שמגדיל את הביקוש ליבול משנה זו פי שניים לפחות.

כאן החלה שרשרת ניסים מרתקת. המשגיחים הגיעו לשדה הממוקם ב'עוטף עזה'. אותו חקלאי החליט לראשונה לשמור על השמיטה בחייו, והנה רואה הוא כי משמים 'נחתו' דווקא אצלו וביקשו לקנות מהחיטה כמות אדירה למצות.

לאחר עשרות שנות נסיון, הגיע הזמן....

ארגון "ביתנו החדש" מזמין אתכם להשרות שכניה בעם ישראל.

בעז"ה יפתח ביה"ס בראשות הרב אבנר קוואס שליט"א

עם מסלולים מקצועיים ולימודי תעודה ייחודיים מסוגם

להכשרה בתחומים: יועציות נישואין, מדריכי חתנים, ומדריכות כלות

לבירורים והרשמה: 0544-85-84-89